

РАНГЕЛ ЗЛАТКОВ
КОСМИЧЕСКИЯТ КОРАБ
„ОБИЧ“

chitanka.info

Това се случи кажи-речи във втората космическа епоха. Струва ми се, че с мен и Савка. Изминали бяха сто години от първия полет във вън от земното притегляне и изработването на всевъзможни и до скоро невъзможни космически кораби се извършваше серийно в няколко наши предприятия.

С моята приятелка Савка работехме в две от тях, които се съревноваваха за по-добро качество и бързоходност на корабите. Една вечер пътувахме с нея в голям космически кораб към Космоса, където няма никаква вечер и ние не вървахме, а се носехме ефирно, акробатично в състояние на безтегловност. Седнахме на пейка, прегръщахме се и се целунахме. Шлемовете на скафандрите ни тракнаха и ние се поотдръпнахме сконфузени. Някой иронично извика:

— Виждате ли разликата между земните и космическите целувки?

Обърнахме се: до нас стоеше главният инженер на Савкиния завод. Той я ухажваше. Затова погледна ядно на нашето щастие и да си призна, нещо ме жегна отвътре. Савка помръкна.

— Утре — рече тя — ще свикат космическия съвет и ще ме осъдят за нарушаване на космическия морал.

— Какво пък — успокоявах я аз, — най-много да ни оженят.

Тя отвърна на шегата ми с целувка и шлемовете ни пак се чукнаха, а онзи бе изчезнал из лабиринтите на кораба.

Какво стана обаче, не разбрах, но Савка се нервира и току заговори за предимствата на въздушните кораби, произвеждани от техния завод. Били по-бързоходни, в тях по всяко време можели да пътуват и деца под една година, и старци над сто и петдесет години, мишки и котки, които така били задоволени с храна, че престанали да се преследват, раци и мечки, кокошки и кучета... Изобщо корабите им имали какви ли не предимства пред нашите. Аз не се сдържах и троснато ѝ отвърнах, тъй като мислех, че тези предимства са предимствата на главния им инженер пред моите. Добре разбрах, че корабите на нашия завод през последните години изостанаха, защото те бяха приспособени за превоз на метеори за Земята, но най-новият ни бе къде-къде по-бързоходен от техните.

Поведението ѝ ме ядоса, скочих от пейката и ѝ се заканих:

— Къде сте вие, къде сме ние! — и се отправих към командира на кораба. Помолех го да ми послужи с един малък ракетоплан, бързо-

бързо се пхнах в него, проверих работата на уредите, особено автоматите за меко кацане, погледнах инсталациите за нощна видимост и излетях. Дадох максимална скорост и в мисълта ми се мотаеше идеята за създаване на нов кораб, та веднъж за винаги Савка да млъкне.

Подир няколко минути се обърнах назад и гледам — след мен с шеметна бързина лети друг ракетоплан: Савка ме следваше.

След този неприятен случай със Савка не се срещнахме цяла година. Чувах, че денонощно работела над нов проект за бързоходен кораб. Аз също работех усърдно. Щом го завърших, дадох интервю в печата: „Нашият завод конструира най-бързоходния космически кораб. Каня на пробен рейс представителите на средствата за масова информация, специалисти и учени.“

Излетяхме от летището на Черни връх при тържествена обстановка. Пристигнахме с шеметна бързина и кацнахме в онова място на Луната, откъдето земното кълбо се виждаше точно тъй, както София от Витоша. Обичах това място на Луната — там се бяхме запознали със Савка, там я целунах за първи път без скафандър. След кратка почивка извиках представителите на печата и други пътници, разказах им за предимствата на кораба, като специално наблегнах върху изоставането на корабите, произвеждани от Савкиния завод. Отговорих на зададените въпроси, благодарих и приключих пресконференцията. В знак на благодарност подарих по едно корабче на всяка редакция и на специалистите. Преди да се впуснат на разходка из безкрая, предупредих ги да внимават пред светофарите, защото бе събота, а движението по магистралите на Космоса бе претоварено.

Още с кацането недалеко от площадката забелязах някаква мъглявина, но не й обърнах внимание. Помислих, че е експлозия от паднал метеор или е кораб от друга планета. След малко чух нашия сигнал, сигнала на Савка. Обърнах се и... О, чудеса! Тя идеше, седнала на космическо столче. Миг след това по високоговорителя чух гласа на командира на съседния кораб:

— Каня журналистите на пресконференция. Ще ги запозная с предимствата на нашия кораб, който пристигна тук за пет часа, тридесет и четири минути, двадесет и осем секунди и пет десети от секундата. Той изпревари кораба (като назова нашия) с цели два часа.

Краката ми се подкосиха...

Космическото съревнование спечели Савка, но въпреки това тя дойде, прегърна ме и рече:

— Любовта ми към тебе създаде този по-бързоходен кораб. Нарекох го космически кораб „Обич“.

Публікувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой
10/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.